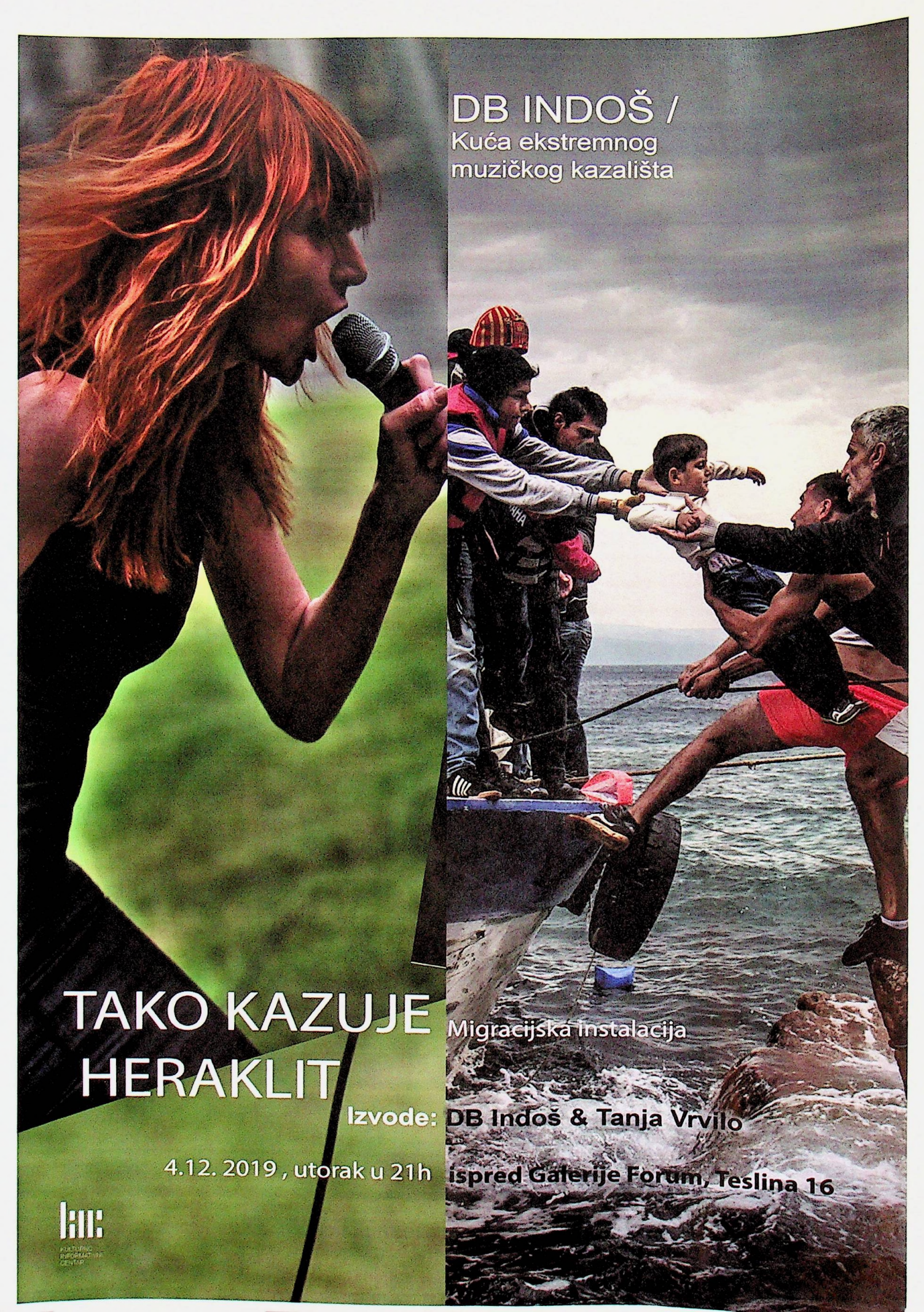

DB INDOŠ /
Kuća ekstremnog
muzičkog kazališta

TAKO KAZUJE HERAKLIT

Izvode: DB Indoš & Tanja Vrvilo

4.12. 2019 , utorak u 21h

Migracijska Instalacija

ispred Galerije Forum, Teslina 16

Ljubavnici zahvalne teme

Miljenko Jergović, pisac i kolumnist, pisao je kako nas Duško Ljuština, dugogodišnji ravnatelj Satiričkog kazališta Kerempuh uči lojalnosti opisujući tu na jedan događaj iz odnosa njega, g. Ljuštine, i gradonačelnika grada Zagreba, g. Milana Bandića.

DB Indoš uči nas upornosti i dosljednosti scenskom i estetskom diskursu iz kojega progovara o zahvalnim temama ne pozivajući se ni na što izuzev na snagu koju može imati odabrana tema koja pokreće njegov stvaralački proces.

Damir Bartol endemska je vrsta umjetnika, onaj moralni i etički esteta koji dosljedno razvija svoj scenski jezik u jednoj polaganoj ali sigurnoj putanji koja, budimo na zemlji, nije namijenjena širokoj publici. No, toj publici je namijenjena druga poruka koju Indoš i Tanja šalju svojim radovima, to je poruka o upornosti i posebnosti, scenskoj hrabrosti i snazi koja dolazi iz fascinacije zahvalnom temom.

Zahvalne teme su motivi, događaji, biografije, stanja društva koja se obrađuju, a koja redom sadrže zajednički nazivnik – potragu za čovjekom. To traženje ljudskosti unutar kamikaze, zločinaca, vjerskih poglavara ili sebe samoga, glavno je stvaralačko svrdlo kojim se pokušava izdubiti rupa u svijesti ili u nositelju zahvalne teme i tako proviriti u njegov svijet.

Zvuk, glazba, pokret i pjevanje tada postaju sredstva prijenosa kojima se publici pokazuje kako to izgleda biti u avionu koji se obrušava na brod, kako je biti Hitlerova nećakinja, ili kako je biti jedan od atentatora u izazovnim vremenima hrvatske povijesti.

Taj poseban scenski algoritam koji onom koji ne poznaje Indošev račun ne znači ništa, autorsko je djelo najviše vrijednosti. Jedinствен je to rukopis koji svoje forme razvija u govornom, koreografskom i glazbenom segmentu te u svakom ostavlja autorski rukopis koji se brusi do savršenstva. Savršenstvo ovdje nije mjera za vrhunsku izvedbu scenskog čina po standardima kojima najčešće društvo vrednuje nastup, nego je to izraz za sveukupnu prožetost tijela i ideje koja onda, usprkos svemu, živi pred nama u formi scenskog čina.

Glazba, zvuk, taj prekrasni metal machine music, i ta plemenita buka Indošev je jasan komentar na svijet u kojem živi i kako on vidi njegovu zvučnu sliku. Ne radi se tu o kulisi, jer kulise u njegovim projektima nema, nema ispred i iza, sve je ispred i sve je jednako važno, kao što je glazba sirova, tvrda, metalna i bolna za uši, nalijepljena ispred nas, neizbježna.

Pristup projektiranju samih muzičkih instalacija – instrumenta iz mješavina novoga i recikliranoga materijala, govori o jednom materijalno skromnom, ali jakom kreativnom naboju. Radi se tu o estetskom finom podešavanju kako bi se pronašao kompatibilni mediji i način izražavanja u kojemu ti posebni instrumenti ostvaruju i likovnu vrijednost.

Ne gradi se novo, ne troši se bez potrebe novi materijal nego se in situ pronalaze objekti koji nose snažan pečat mjesta iz kojega su uzeti ili se na licu mjesta pronalaze u novim ulogama. Osovine, opruge, metalni okviri, davno zaboravljeni aparati svih vrsta, dijelovi raznih strojeva i naprava postaju tijelo i strune novoga instrumenta koji savršeno prenosi buku nastalu od urušavanja humanističkih vrijednosti u suvremenom svijetu.

Pri obradi zaslužnih tema stvara se tako metalni i mentalni kolaž koji proizvodi glazbu estetski usklađenu u poseban gesamtkunstwerk pokreta, glazbe, recitala i stvaralačkog algoritma. Ta je buka estetizacija nekog suvremenog weltschmertza koji nije više stvar nostalgичnog boema, samca zarobljenog u svom stvaralačkom oblaku ispod Pont Neufa, nego je odraz globalizirane slike svijeta i njegovog moralnog potonuća, a koja je dostupna trenutno, odmah i sada, svima koji ju žele i mogu vidjeti.

U ovoj produkciji koju KIC producira kao drugu suradnju* s DB Indošem i Tanjom Vrvilo, ta je tema izgubljenog humanizma pronađena u izbjeglicama i njihovom dolasku na otok Lezbos, grčki turistički raj.

Indoš i Tanja zapravo nas uče ljubavi i razumijevanju za čovjeka kao žrtvu i kao jedinoga koji može spriječiti stvaranje novih žrtava, a na koncu, uče nas kako je biti ljubavnicima zahvalne teme ustvari privilegija koja jedina može ideju čini djelom.

A samo se djela pamte.

Emil Matešić

*prva suradnja DB Indoša i KIC-a bila je na projektu 'Šahtofonija Rumorista,' povodom obilježavanja 100 godišnjice 1. Svjetskog rata, izvedena na Teslinom platou 11.7. 2104. godine